

AMARGA REFLEXIÓ SOBRE UN GRAPAT DE PROBLEMES

Georgina Marín Garcia 2n BAT B

Qui me ho havia de dir a mi, a mi senyorets! En les notes que traia a l'escola quan era xicoteta! Qui me ho havia de dir a mi que m'hagués trobat d'aquella manera! Ai, santeta beneita!

Ara vos ho explicaré a valtres, xicotets!

Resulta que quan era menudeta, que anava a l'escola tota refinadeta jo, en les dues trenetes que me feia la iaia, en pau descanse, pues resulta que servidora treia les millors notes mai vistes. L'enveja de tota la classe! Clar que només érem dos... I m'agradaven molt les matemàtiques i les ciències perquè les llengües des que portava panyal quan els papes me varen apuntar a l'escola. Ai. Santeta beneita, lo avispada que aribae a ser!

Bueno, pues resulta que me vaig anar fent grandeta i va arribar un curs en que me varen fer tirar entre los números i les lletres, i pobreta de mi, com se me donae tot bé vaig decidir tirar pa los números. Sí xiquets, sí... Me'n vaig anar cap a les ciències. Llàstima que la iaia no me donés un cop de granera aquell dia pa canviar d'opinió!

Valtres no sabeu a quin calvari vaig passar en les ciències de Nostro Senyor! Mareta meua!

Ja sabeu xiquets, que en això dels números mos calenten lo cap en los problemes... i vaia quin mal de cap vaig agafar jo en los problemes! Jo, quan escollia, innocenteta de mi, que ja sabeu que jo ho sóc molt, me pensae que n'hi haurien poquets, i serien tots més o menys iguals... Iguals... Lo únic igual que tenien era lo zero com una patata que me posae lo professor! I mira que treballadora de mi m'hi passae hores practicant, però xiquets, me posoen los més difícils de tots! Ai, santeta beneita!

Pobre Joan... Pobre Carles... cada vegada que anaven a veure l'àvia al poble els deixava anar el mateix sermó. Què havia de fer sinó pobre dona? Només veia els seus néts un parell de vegades a l'any. I la pobra, mig demenciada, sempre els explicava el mateix. I tot perquè tots dos germans estudiaven ciències a Barcelona!